

være en fælles, af ingen speciel Standsetikette hæmmet Vedelse af de to Arter Værn; kun under denne Forudsætning er det muligt, at der kan finde kraftig Samvirken Sted, medens hidtil Hærens Officerer have handlet for sig, Flaadens for sig. Jeg troer derfor, at der er al mulig Opfordring til under Behandlingen af denne Sag at opstille det Punkt som et af de væsentligste. Det har en Betydning, der gaaer meget langt ud over de Besparelser, der maatte kunne finde Sted i selve Ministerierne; selve Forsvaret paa Valpladsen er betinget af Fællesskabet i den øverste Vedelse; vort Lands Forsvarsevne beroer paa den næst mulige Sammensmeltning af Modstandskraft, som Hær og Flaade ere istand til at yde.

Der er et andet Punkt i det foreliggende Forslag, der for mig stiller sig som ligesaa vigtigt. Jeg skal dog indskrænke mig til ogsaa her at give en kort Anthydning deraf. Det er den i Planen liggende Tvedeling af Hæren, idet denne er deelt i to taktiske og administrative Grupper, af hvilke den ene skal ligge Øst, den anden Vest for Store-Belt. De Conseqventer, hvortil denne Tvedelingsplan har ført, allerede i Forslaget, ere af den Art, at de synes mig stikke til at indgyde os meget alvorlig Betænkning allerede paa Sagens nuværende Standpunkt. Saaledes som Forholdene foreslaaes ordnede, kan det ikke være Andet end, at denne Tvedelig vil føre til en meget skadelig Adspjaltelse af de saa Kræfter, hvorover vort Land kan raade, paa en saadan Maade, at der ikke paa noget af Steberne, hverken Øst eller Vest for Store-Belt, kommer et Forsvar tilstede, som er istand til at møde det truende Angreb. Navnlig føler jeg mig overbevist om, at den Maade, hvorpaa Fredericia Fæstning er stillet op igjen som et af de Hovedpunkter, paa hvilke Styrken Vest for Store-Belt skal bestaa, kun er stillet til at fremkalde en Gjentagelse af en af de sorgeligste Begivenheder under forrige Krig, den hæderløse Rømning af Fredericia, og fremkalde en Gjentagelse under

Forhold, der i langt høiere Grad end de dengang stedfindende vilde være ødeleggende for vort Land. Jeg kan ikke unblade ved denne Leilighed at rette et Par Bemærkninger til nogle ærede Medlemmer, der i Formiddags havde Ordet, og navnlig til det ærede Medlem for Sorø Amts 4de Valgkreds (Holstein). Jeg veed, at der allerede iasten er fremkommet Indsigelser imod de Ytringer, som det ærede Medlem betjente sig af, og jeg har nys hørt det Svar, som han troede derpaa at kunne give, men det forekommer mig, at dette Svar er meget langt fra at retfærdiggjøre den Udtalelse, der saldt fra dette ærede Medlem. At fremstille Sagen paa en saadan Maade, som om det skulde være en Ting, der kunde indgyde de jydskke Skyttere Betænkning, at det nye Forsvarsvæsen, til hvilket deres Bidrag kræves, skulde være rettet alene paa at forsvare Sjælland imod en fjendtlig Styrke, medens Jylland ligger aaben for Fjenden -- det er at mislunde de allerførste Grundsætninger, paa hvilke en Stat maa hvile. Naar der her er Tale om at concentrere Forsvaret om Sjælland og Hovedstaden, saa er det ganske vist ikke, for at forsvare det enkelte Punkt, denne enkelte By, men det er, for at forsvare Staten og Fædrelandet, der er repræsenteret i denne ene By eller dette ene Punkt. Og i Forsvaret af Fædrelandet have vi Alle lige Rod og Deel, hvor det saa efter Omstændighederne maa søres. Den jydskke Befolkning kan sikkert albrig tænke paa at betragte med mindre gunstigt Die et Forsvar for sit danskke Fædreland og sin danskke Selvstændighed, fordi det søres her paa Sjælland, end om det søres indenfor dens egen Provindses Grændser. Det forekommer mig en meget uheldig Ting, at et Medlem, hos hvem jeg med Glæde anerkjender patriotisk Sindelag, har kunnet finde det rigtigt i en Sag som denne, at appellere til den uhyggelige Søndrings- og Adspjaltelsesfølelse, som desværre ofte gjør sig gjældende mellem Provindserne, og ligesom anerkjende dens Besøttelse, fordi de to sidste Angreb ihdfra tilfældigt ere